

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 19 lipca 2019 r.

Poz. 3746

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.225.2019 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 5 lipca 2019 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 506),

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr X/77/2019 Rady Gminy Czarna z dnia 30 maja 2019 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Czarna „Grabiny – złoża”, w części dotyczącej terenu oznaczonego symbolem 1UT.

Uzasadnienie

W dniu 30 maja 2019 r. Rada Gminy Czarna podjęła uchwałę X/77/2019 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Czarna „Grabiny – złoża”.

Wskazać należy, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezspornym jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność. Potwierdzają to przepisy art. 164 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przypisujący do zadań własnych gminy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Oczywistym również jest – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze – że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2018 r., poz. 1945, z późn. zm.) w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Uszczegółowienie tego przepisu znajduje się w § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587), który stanowi że ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej powinny zawierać określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami. Natomiast zgodnie z art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r., poz. 2204) „przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłowniczych, elektrycznych, gazowych i telekomunikacyjnych”. Zatem obowiązek ustalenia parametrów, o których mowa w ww. rozporządzeniu Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu

miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, odnosi się do całej infrastruktury technicznej, w tym również sieci kanalizacyjnej. Tymczasem zapisy planu w zakresie gospodarki ściekami sanitarnymi dla terenu oznaczonego symbolem 1UT, zawarte w § 4 pkt 4 lit. c uchwały, nie określają parametru rozbudowywanej sieci kanalizacyjnej. Ponadto należy wskazać, iż o ile w przypadku remontu i przebudowy infrastruktury technicznej nie następuje zmiana charakterystycznych parametrów sieci, to budowa i rozbudowa takiej infrastruktury wiąże się z koniecznością dokonywania nowych ustaleń w drodze miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Mając powyższe na uwadze, uznaje się, że plan nie spełnia obligatoryjnych elementów wymaganych przepisem § 4 pkt 9 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, co należy uznać za istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, wobec powyższego może mieć zastosowanie przepis art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie terenu oznaczonego symbolem 1UT.

Ponadto dla terenu usług turystycznych, oznaczonego symbolem 1UT, nie ustalono wszystkich niezbędnych parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy (brak ustalenia geometrii dachu), tym samym uchwała nie spełnia, niezbędnych przy przeznaczeniu terenów pod zabudowę, wymagań określonych w § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Z kolei w § 4 pkt 3 oraz § 6 ust. 2 pkt 2 ustalono zasady obsługi komunikacyjnej terenów PE i ZR poprzez „drogi i ciągi technologiczne niezbędne do transportu kruszywa” nie wyznaczone w niniejszym planie. Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2068) „drogi, drogi rowerowe, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym tych dróg są drogami wewnętrznymi”. Z kolei zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, drogi wewnętrzne, stanowią odrębny sposób przeznaczenia terenu, oznaczony symbolem KDW, stąd też drogi wewnętrzne winny stanowić wyodrębnione liniami rozgraniczającymi – osobne – przeznaczenie terenu i spełniać równocześnie wymogi określone w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zatem ustalenie planu dopuszczające wyznaczenie dróg nieoznaczonych na rysunku planu, nie jest właściwe.

Wątpliwości budzi również brak wskazania w § 1 ust. 3 pkt 1 nieprzekraczalnej linii zabudowy tj. ustalenia z zakresu obowiązywania rysunku planu, a przepisy końcowe, normujące sytuację obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, uchwalonego uchwałą Nr IX/94/2003 Rady Gminy Czarna z dnia 26 czerwca 2003 r. opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego z 2003 r. Nr 107 poz. 1643 „w części odnoszącej się do terenu objętego niniejszego uchwałą” zostały sformułowane w niewyczerpujący sposób. Obowiązek przedmiotowych regulacji wynika z § 39 i § 83 pkt 2 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad Techniki Prawodawczej” (Dz.U. z 2016 r., poz.283).

Ponadto w dokumentacji prac planistycznych:

- 1) brak dowodu potwierdzenia daty ogłoszenia przez obwieszczenie o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy, o którym mowa w § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Nie wiadomo więc, czy został zachowany termin, o którym mowa w art. 17 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
- 2) brak jest wystąpienia o uzgodnienie niniejszego planu do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska oraz dowodu jego doręczenia; zauważam jednak iż, w dokumentacji prac planistycznych znajduje się uzgodnienie tego organu w zakresie oddziaływania na obszar Natura 2000;
- 3) protokół z przeprowadzenia dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami zawiera błędną datę jego sporządzenia – 3 stycznia 2018 r., a winno być 10 października 2018 r. ;
- 4) prognoza skutków finansowych nie została podpisana przez autora;
- 5) brak jest dowodu potwierdzającego wykorzystanie urzędowej kopii mapy zasadniczej pozyskanej z państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego do sporządzenia przedmiotowego planu, o której mowa, w art. 16 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 u.p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi lex specialis wobec art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Przepis z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08).

Zdaniem Wojewody Podkarpackiego wskazane powyżej uchybienia stanowią istotne naruszenie zasad oraz trybu sporządzania planu, wobec czego należało stwierdzić w części nieważność przedmiotowej uchwały.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, za pośrednictwem Wojewody, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO
Zastępca Dyrektora Wydziału Prawnego i Nadzoru

Małgorzata Wąsacz